

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobců: a) **B. T.**, nar., b) **M. T.**, nar., c) **nezl. E. T.**, nar., všichni st. příslušnost Kosovo, zajištění v ZZC Bělá, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupení Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutím žalované č.j. KRPB-301443-12/ČJ-2014-060022-50A ze dne 16.12.2014, č.j. KRPB-301411-11/ČJ-2014-060022-50A ze dne 16.12.2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci, zastoupení Organizací pro pomoc uprchlíkům se žalobou domáhají zrušení shora uvedených rozhodnutí, která napadli v celém rozsahu výroků, neboť žalovaná porušila § 2 odst. 2,3,4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, § 68 odst. 3, § 27 odst. 2 správního řádu, § 129 odst. 3, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 3,5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 28 Dublinského nařízení. Pokud jde o skutkový stav, žalobci v žalobě uvedli, že uprchli ze země původu s cílem požádat o mezinárodní ochranu v Německu z důvodu špatných sociálních podmínek v Kosovu a zdravotního stavu žalobce a). V průběhu cesty byli zadrženi českou policií, která je 15.12.2014 v ranních hodinách zajistila a následně KŘP Jihomoravského kraje dne 16.12.2014 vydalo rozhodnutí o zajištění žalobce a) a žalobkyně b) podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání podle Dublinského nařízení č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a doba zajištění žalobců

byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody a nezl. žalobkyně c) byla s rodiči umístěna v ZZC Bělá Jezová.

V žalobě namítali, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte a mezinárodními závazky ČR, neboť je umístěno v uzavřeném polovězeňském prostředí a odvolali se na rozsudek NSS č.j. 7 As 103/2011-54 ze dne 30.9.2011, který dále citovali. Při omezení svobody rodičů nezletilé správní orgán nepřihlédl k nejlepšímu zájmu jejich dítěte. Správní orgán nezvážil, jestli není pro dítě lepší alternativa jeho rodiče nezajistit. ČR je Výborem OSN pro práva dítěte kritizována za umísťování dětí do detenčních center pro cizince a vyzval ji k nápravě.

Dále namítali, že správní orgán žalobce a), b) zajistil v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, když byli zajištěni jenom na základě skutečnosti, že se na ně vztahuje toto nařízení. Tím vlastně každý žadatel o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU, opustí-li toto území a vstoupí na území ČR, nachází se v ČR neoprávněně a lze ho zajistit podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což je v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení a v daných situacích by uvedené ustanovení zákona nemělo být přijímáno, ale aplikován pouze čl. 28 Nařízení. Správní orgán nesprávně posoudil existenci vážného nebezpečí útěku, protože samotná skutečnost, že opustili území Maďarska za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ještě neznamená, že v jejich případě existuje vážné nebezpečí útěku a že by se nepodrobili předání do členského státu příslušného k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu. V rozhodnutích chybí individuální posouzení existence vážného nebezpečí útěku u jednotlivých žalobců. Správní orgán automaticky z jejich jednání usoudil, že nebudou vyčkávat dobrovolně na území ČR do doby skončení Dublinského řízení, čímž zneužil správní úvahy a příkladně uvádí, které situace potvrzují existenci vážného nebezpečí útěku. Konstatují, že podání žádosti v jiném členském státě EU a jeho následné opuštění nemůže být považováno za jednání, které by samo o sobě odůvodňovalo vážné nebezpečí útěku. Zajištění žalobců v ZZC je nepřiměřené k zájmu společnosti na jejich předání a k závažnosti jednání.

Zařízení není přizpůsobené pro žadatele o mezinárodní ochranu, absentuje soukromí pro rodiny a výrazně zasahuje do rodinného a soukromého života. U nezl. dětí není zaručen příznivý psychický a fyzický vývoj, stravování neodpovídá jejich věku. Uvedenou problematikou se zabýval i Evropský soud pro lidská práva v rozsudcích, které žalobci citují, který v nich odsoudil zajišťování rodin s dětmi v imigračních detencích.

Zajištění neobstojí, protože lze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. V rámci této námítky žalobci mají na mysli možnost umístění do přijímacího střediska nebo do pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, která jsou uzavřená, zabraňující útěku. Poněvadž u žalobců nebylo prokázáno vážné nebezpečí útěku, bylo by jejich umístění v těchto zařízeních postačující. V této souvislosti poukazují na případ rodin s dětmi, které byly do přijímacího střediska přemístěny dne 23.12.2014 a následně pokračovalo řízení o jejich předání podle Dublinského nařízení.

Další žalobní námitka spočívá v tom, že správní orgán měl stanovit délku zajištění v rozporu se zákonem. Žalobci poukazují na ust. § 129 odst. 5,6 a § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Doba zajištění 90 dnů v jejich případě je maximální zákonná délka zajištění rodiny s dětmi, ale délka zajištění je v rozporu s Dublinským nařízením, které stanovuje lhůty k provedení předání osoby v případě, je-li zbavena svobody. Podle tam uvedených lhůt, celkově doba zajištění činí 86 dnů, která je kratší, než doba zajištění uvedená v napadených rozhodnutích. Správní orgán tudíž postupoval v rozporu s platnou právní úpravou a rozhodnutí jsou nezákonná. Žalobci navrhli soudu, aby napadená rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná napadenými rozhodnutími podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila žalobce a), b) za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 90 dnů. V odůvodnění uvedla, že oznámení o zahájení správního řízení o povinnosti opustit území ČR bylo účastníkům řízení doručeno dne 16.12.2014. Při rozhodování o zajištění za účelem jejich předání policie vycházela z toho, že dne 15.12.2014 byli uvedení cizinci s nezletilým dítětem kontrolováni českou policií jako cestující v mezinárodním vlaku jedoucího na trase Budapešť – Berlín a oba uvedli, že nemají žádné vízum k pobytu v ČR, jsou si vědomi protiprávního jednání, v ČR nemají žádné příbuzné ani rodinné vazby a cílem cesty bylo Německo, kde chtěli požádat o azyl. Uvedli dále, že cestovali z Kosova do Subotice, pak překročili hranice s Maďarskem, kde je zadržela policie, odvezli je do Segedu, kde podepsali nějaké dokumenty a poté je policie propustila, aby se dostavili do azylového střediska, kam však nejeli a odjeli rovnou do Budapešti, kde zakoupili jízdenky na vlak. Správní orgán konstatoval, že nejméně dne 15.12.2014 na území ČR pobývali neoprávněně a oba jsou vedeni jako žadatelé o mezinárodní ochranu v Maďarsku, o níž nebylo rozhodnuto. To je důvod pro zahájení řízení podle Nařízení č. 604/2013, čl. 28. První bezpečnou zemí, kde požádali o mezinárodní ochranu, bylo Maďarsko, které je příslušnou zemí k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s Dublinským nařízením, a které je povinno je vzít zpět na své území. Překážky předání cizinců do Maďarska nebyly zjištěny, neboť na území ČR nemají žádné příbuzné a nemají ani v úmyslu v ČR pobývat, neboť ji považovali za tranzitní zemi při snaze dostat se do Německa. Budou předání do Maďarska, které sdílí hodnoty uznávané EU, jedná se o bezpečnou zemi, která dodržuje lidsko-právní úmluvy celosvětové i evropské. Zajištění je mimořádný institut, který umožňuje zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které nesmí být zbaven nikdo jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon, v ČR zákon o pobytu cizinců. Cizinci nebyli oprávněni vstoupit na území ČR, proto mají být předáni na území Maďarska a je tedy důvod pro jejich zajištění.

Podle čl. 28 Nařízení lze zajistit osobu za účelem jejího přemístění, existuje-li vážné nebezpečí útěku. Na základě jednání cizinců shora uvedeného vážné nebezpečí útěku v tomto případě hrozilo, neboť cizinci v době, kdy opouštěli Kosovo, měli cíl cesty v Německu. Za jeho dosažení nelegálně překročili vnější hranice EU, v Maďarsku, kde byli zadrženi a požádali o mezinárodní ochranu, nesetvali a pokračovali v cestě do Německa. Není zde proto záruka, že budou skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR předání do země příslušné k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu.

Správní orgán je povinen zvážit využití mírnějšího opatření a zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a přitom zjistil, že účastníci nemají na území ČR hlášen pobyt, a jeví se užití zvláštního opatření neúčelným, neboť měli od počátku cesty zřejmý cíl a úmysl dostat se do Německa. Názor správního orgánu, že nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců je v souladu s judikaturou. Nelze očekávat, že budou dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby jejich předání.

Doba zajištění 90 dnů byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání, kdy správní orgán zohlednil lhůty uvedené v Nařízení č. 604/2013, tj. 30 dnů, ve kterých se má podat žádost o přemístění, žádaná smluvní strana má 14 dnů na odpověď a ČR poté dobu 6-ti týdnů na doručení rozhodnutí o přemístění a realizaci předání, přičemž cizinec má 15-ti denní lhůtu od doručení rozhodnutí pro podání žaloby proti rozhodnutí o přemístění a ve lhůtách musí dojít k překladu písemností žádající strany a odpovědi na žádost. Lhůta 90 dnů je tak odpovídající. Správní orgán také vycházel ze své praxe v obdobných případech, kdy v této době bylo předání realizováno a nebylo nutno

zajištění prodlužovat. Samozřejmě doba zajištění bude zkrácena, bude-li realizace předání uskutečněna v kratší lhůtě.

V tomto projednávaném případě byli cizinci zbaveni osobní svobody na základě zákona o pobytu cizinců, který danou problematiku upravuje. Ust. § 129 odst. 1 zákona ukládá policii povinnost cizince zajistit, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem jeho předání. Napadená rozhodnutí správní orgán vydal v souladu s právními předpisy při splnění všech podmínek v nich uvedených.

Žalovaná ve vyjádření k jednotlivým žalobním bodům uvedla následující. Pokud se týká námitky, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte a mezinárodními závazky ČR, správní orgán zdůrazňuje, že žalobkyně c) nebyla zajištěna, ale podle § 140 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v zařízení ubytována. Tímto postupem nejsou nezl. děti omezeny na svobodu, což vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 30.9.2011, č.j. 7 As 103/2011-54. Ponechání nezletilé mimo zařízení s ohledem na její věk a to, že na území ČR nemá příbuzného ani jinou vhodnou osobu, je zcela nemožné. Zařízení je dostatečně přizpůsobeno pro pobyt nezl. dětí, rodiny mají samostatný pokoj s vlastním sociálním zařízením a jídelním koutem. Ubytování nezl. žalobkyně v zařízení je nejlepším možným řešením a odpovídá nejlepšimu zájmu dítěte, jak je uvedeno v čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a stejný názor zastává NSS ve svém rozsudku ze dne 24.7.2014, č.j. 4 Azs 115/2014-37, který žalovaný cituje, stejně tak zajištění nezl. osoby připouští rozsudek NSS ze dne 30.9.2011, č.j. 7 As 103/2011-54.

Žalovaný nesouhlasí s námitkou, že nepřihlédl k zásahu do rodinného a soukromého života a dovolává se odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zájem dítěte je při posuzování zajištění jeho rodičů sice předním hlediskem, nikoliv však jediným, jak konstatoval NSS v posledním zmiňovaném rozsudku. Žalovaný dodal, že především rodiče měli dbát na nejlepší zájem nezletilé a byli to oni, kteří ji svým jednáním vystavili nelehké životní situaci, ve které se nachází a vystavili ji riziku možných sankcí.

Žalovaný nesouhlasí, že zajištění bylo uskutečněno v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, neboť dospěl k jednoznačnému závěru, že je dáno vážné nebezpečí útoku a uložení některého z mírnějších prostředků vymezených v § 123b je vyloučeno vzhledem ke zjištěným skutkovým okolnostem, které v rozhodnutí rozvedl. Při posuzování vážného nebezpečí útoku žalovaný vycházel ze skutečností uvedených samotnými cizinci a toho, že cílem cesty bylo Německo. V Maďarsku, kde požádali o azyl, se nezdrželi a pokračovali ihned v cestě do Berlína, takže cílem cesty nebylo Maďarsko či ČR. Žalovaný toto vzal v potaz a neměl nejmenší důvod se domnívat, že by se žalobci vrátili dobrovolně do Maďarska, ani že by setrvali v ČR. Všechny okolnosti zajištění byly pečlivě zváženy v jednoznačném závěru, že budou na útoku do Německa.

Stanovení doby omezení osobní svobody a rozhodování o zajištění není podmíněno nebezpečností protiprávního jednání, a proto proporcionalitu v řízení o zajištění není nutno posuzovat. Zařízení pro zajištění není převážně určeno pro umístění cizinců zajištěných za účelem vyhoštění, ust. § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nespécifikuje, o jaká zajištění se jedná a zařízení je tedy určeno pro umístění cizinců za účelem správního vyhoštění, vycestování a za účelem předání nebo průvozu a není určeno pro umístění žadatelů o mezinárodní ochranu. Z hlediska vyhovujících podmínek je zařízení pod stálým dohledem Veřejného ochránce práv. Pokud žalobce pobyt v zařízení traumatizuje, tuto situaci si přivodili sami, neboť rezignovali na pobyt v objektu určeném výlučně pro žadatele o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Také jim musí být zřejmé, že jim nehrozí navrácení do domovského státu, neboť důvod zajištění a podstata Dublinského řízení jim byla řádně vysvětlena v rozhodnutí. Odkaz na doporučení UNHCR a rozsudky Evropského soudu pro lidská práva NSS ve svém rozsudku č.j. 4 AZs 115/2014-37 označil za nepřipadné, neboť se týkaly zařízení, kde nebyly vytvořeny podmínky pro pobyt dětí a tato argumentace je

nepříléhavá. Pokud se týká doporučení UNHCR žalovaný konstatuje, že žalobkyně c) nebyla a není omezena na svobodě, je pouze ubytována. V právním řádu ČR jsou jiné alternativy k zajištění dle zákona o pobytu cizinců uvedeny v § 123b zákona o pobytu cizinců, které žalovaný zvažoval a které jsou v tomto ustanovení jasně vymezeny. Žalovaný se proto neztotožňuje s názorem žalobců, že měl zvažovat i jiná v zákoně o pobytu cizinců neuvedená mírnější opatření. Žalovaný svůj postup považuje za souladný s rozsudkem NSS č.j. 2 Azs 57/2014-28.

Rodiny, které byly koncem roku 2014 umístěny do přijímacího střediska, tam byly umístěny na základě sdělení, že maďarská strana dočasně pozastavila přebírání dublinských transferů na jejich území, a proto v souladu s ust. § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců v reakci na uvedenou informaci bylo u cizinců čekajících na přemístění do Maďarska omezení osobní svobody neprodleně ukončeno, neboť zanikl důvod. Na základě toho MV ČR rozhodlo, že rodinám cizinců s malými dětmi poskytne z důvodu humanitárních dočasné ubytování v přijímacím středisku. Že žalovaný není kompetentní rozhodovat o umístění cizinců v pobytových střediscích pro žadatele o mezinárodní ochranu, se tímto nic nezměnilo. Nyní je předání do Maďarska zcela reálné, neboť od 21.1.2015 opět začne dublinské transfery přebírat.

Zvláštní opatření podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců lze uložit jen v případě, že to neohrozí výkon správního vyhoštění, tj. zde výkon přemístění žalobců do Maďarska dle Dublinského nařízení, ale v jejich případě by reálné ohrožení výkonu bylo.

Dublinské nařízení v žádném ustanovení dobu zajištění přímo neupravuje na rozdíl od zákona o pobytu cizinců v ust. § 125 odst. 1,3. V případě žalobců může doba jejich zajištění činit maximálně 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení jsou vyjmenovány jednotlivé úkony, které musí členské státy v řízení o přemístění cizince učinit a k nim stanovuje konkrétní procesní lhůty. Zajištění musí povinně skončit, pokud členské státy procesní lhůty nedodrží. Lhůta pro podání žádosti o přemístění cizince nesmí překročit 1 měsíc od okamžiku nalezení shody v systému EURODAC, odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od obdržení žádosti a přemístění realizovat do 6 týdnů od vyhovění žádosti nebo kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum. Cizinec má tak právo požádat o přezkum rozhodnutí, podání žaloby má suspenzivní účinek a 6-ti týdenní lhůta pro realizaci přemístění začne běžet až po jeho odpadnutí. Tím přemístění může přesáhnout i dobu 90 dnů. S námitkou, že řízení nesmí trvat déle než 86 dnů proto nelze souhlasit a rozhodnutí o zajištění nejsou tudíž nezákonná. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

Pokud se týká skutkových okolností zjištěných v dané věci žalovaným, ty nebyly žalobci rozporovány, a tudíž je dané, že prehali z Kosova přes Srbsko do Maďarska, kde byli zadrženi policií, podali žádost o mezinárodní ochranu, ač to neměli v úmyslu, neboť cílovým státem pro tento úkon bylo od počátku Německo. Nevyčkali rozhodnutí o mezinárodní ochraně v Maďarsku, ale ihned pokračovali v cestě vlakem Budapešť – Berlín přes Slovensko do ČR, kde byli zadrženi a zajištěni.

Pokud se týká námítky, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte, není tato důvodná a soud se znovu, jako i v jiných předchozích věcí, vrací k tomu, že nezl. žalobkyně nebyla zajištěna, ale v zařízení pro zajištění cizinců pobývá na základě ust. § 140 zákona o pobytu cizinců a je nutno odmítnout tvrzení, že byla zbavena osobní svobody. Vzhledem k jejímu věku a absenci příbuzných v ČR je nemožné její ponechání mimo zařízení, které je přizpůsobeno pro pobyt nezl. dětí. Její ubytování je nejlepším možným řešením a odpovídá jejímu nejlepšímu zájmu, jak stanoví čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, k čemuž dospěl i NSS ve svém rozsudku ze dne 24.7.2014, č.j. 4 Azs 115/2014-37. Zajištění rodičů nezletilé připouští

i judikatura NSS, jsou-li splněna kritéria čl. 8 odst. 2 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Umístěním nezletilé s rodiči nedošlo k zásahu do jejich rodinného a soukromého života a pro zvážení, jestli pro dítě není lepší alternativa rodiče nezajistit, nejsou splněny podmínky, neboť zájem dítěte není jediným, byť předním hlediskem před jiným. Pokud se týká zpráv výboru OSN, nezletilá žalobkyně nebyla a není omezena na osobní svobodě, ale je v zařízení ubytována a samozřejmě může zařízení se souhlasem rodičů kdykoliv opustit. Argumentace těmito zprávami je nepřiléhavá. Správní orgán při rozhodování o zajištění rodičů nezletilé zhodnotil všechny okolnosti v době rozhodování a dospěl k závěru, že zajištění je důvodné a byli to především oni, kteří se chovali tak, že svým jednáním nezletilé dceři připravili nelehkou životní situaci, ve které se nachází.

Žalovaná se neztotožňuje s tím, že k zajištění došlo v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení. S tímto stanoviskem soud souhlasí. Žalobci a), b) byli zajištěni po jednoznačném závěru daného vážného nebezpečí útěku a z toho důvodu nemožného uložení některého z mírnějších prostředků v § 123b odst. 1 písm. a), b) zákona o pobytu cizinců, které je tak vyloučeno. Žalobci nebyli zajištěni pouze z důvodu, že se na ně vztahuje Dublinské nařízení, ale z jejich vysvětlení je zřejmé, že z Kosova vycestovali s cílem dojet do Německa, kde hodlali požádat o mezinárodní ochranu, a tudíž cílem jejich cesty nebylo Maďarsko ani ČR, ale Německo. Tvrzený cíl cesty žalobců přesvědčil žalovanou v tom, že azyl nechtějí získat v Maďarsku, ale v Německu, z čehož vyplývá i závěr, že se nevrátí dobrovolně do Maďarska, či že by dobrovolně do skončení řízení setrvali v ČR. Žalovaná zvážila všechny relevantní okolnosti, nepřekročila meze správního uvážení, ale svoji pravomoc realizovala způsobem, který odpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Zařízení pro zajištění cizinců je určeno pro důvod uvedený v § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. pro umístění cizinců zajištěných za účelem správního vyhoštění, za účelem vycestování a za účelem předání nebo průvozu. Není určeno pro umístění žadatelů o mezinárodní ochranu a těmi žalobci na území ČR ani nejsou. Pokud pobyt v zařízení žalobcům nevyhovuje, k této situaci nemuselo dojít, kdyby realizovali pobyt v objektu určeném pro žadatele o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Cílem dublinského řízení není navrácení cizince do domovského státu, jak se žalobci domnívají.

Pokud se týká odkazu na doporučení UNHCR ve vztahu k nelz. dítěti soud opětovně konstatuje, že nezl. žalobkyně nebyla žádným rozhodnutím omezena na svobodě. Námitku, že bylo lze v případě žalobců použít i jiná mírnější donucovací opatření dle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců soud neshledal důvodnou, neboť žalovaná při posuzování užití těchto mírnějších donucovacích opatření je vázána zákonem o pobytu cizinců, který jiná opatření neupravuje, a proto je žalovaná nemůže ani nařídit. Zákon o pobytu cizinců rovněž neumožňuje umístit zajištěné cizince do přijímacího střediska nebo pobytového střediska žadatelů o mezinárodní ochranu, neboť rozhodujícím správnímu orgánu tuto možnost zákon v žádném ustanovení nenabízí. Případ propuštěných cizinců s nezl. dětmi ze zajištění a jejich umístění do přijímacích a pobytových středisek žadatelů o mezinárodní ochranu byl výjimečný z důvodu, že druhá strana dublinského řízení dočasně pozastavila přebírání dublinských transferů, což však obnovila v lednu roku 2015. Soudu je z rozhodovací činnosti známo, že rodiny s nezl. dětmi tehdy umístěné v pobytových střediscích následující den po tomto umístění tato střediska svévolně opustily. Podmínky pro uložení zvláštního opatření nebyly splněny kumulativně, neboť u žalobců hrozí vážné nebezpečí útěku do Německa.

Rovněž žalobní námitka týkající se stanovené délky zajištění není důvodná. Lhůty pro trvání zajištění zákon upravuje v ust. § 125 zákona o pobytu cizinců, Dublinské nařízení čl. 28 odst. 3 a čl. 24 odst. 2 a § 27 odst. 3 pak k jednotlivým úkonům, které musí členské státy provést, stanovuje procesní lhůty, jejichž denní součet nebyl v dané věci překročen,

navíc zajištěný cizinec má právo požádat o přezkum rozhodnutí o přemístění, přičemž žaloba proti rozhodnutí má suspenzační účinek, čímž se prodlužuje lhůta pro realizaci přemístění.

Ze shora uvedené vyplývá, že žádná z žalobních námitek po posouzení soudem není důvodná a soud proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. ledna 2015

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová